

Pastirsko pismo
župama biskupije Rottenburg-Stuttgart
u vezi s pandemijom koronavirusa

25. nedjelja u godini: 20. rujna 2020.

biskup dr. Gebhard Fürst

Vjera u Boga
u doba korone

Drage sestre i braćo,

prošlo je tjedan dana od završetka školskih praznika i početka škole te bih vam se želio danas obratiti.

Kriza izazvana koronom nas i dalje drži u šaci te osjetno utječe na naš svakodnevni život. Od ožujka ove godine cijeli svijet je pogođen pandemijom koronavirusa. Od nas se ovih dana puno toga zahtijeva. Odričemo se dragih stvari, mijenjamo svakodnevni život, ograničena nam je sloboda da sami uređujemo svoj život, uvedena su ozbiljna ograničenja za posjećivanje crkava i bogoslužja.

Osvrćući se unazad želio bih vam, drage sestre i braćo, najprije od sveg srca zahvaliti. Većina se nas proteklih tjedana ponašala vrlo odgovorno, pa i u našoj biskupiji. Tako smo uza sva duševna i tjelesna opterećenja, u usporedbi s drugim zemljama, još razmjerno dobro prošli kroz ovu tešku krizu. No, ta vremena još nisu iza nas.

Naš suživot ovih dana, koji je toliko pod utjecajem koronavirusa, pokazuje nam svima koliko je važna uzajamna pomoć. Držanje razmaka, nužno zbog higijenskih razloga, dosad ***nije dovelo do toga da smo se kao ljudi udaljili jedni od drugih.*** Naprotiv: pažnja za stanja i potrebe bližnjih, sudjelovanje u njihovim sudbinama i međusobna spremnost na pomoć, u velikoj su mjeri porasli. Higijenski uvjetovana udaljenost često je rezultirala većom uzajamnom bliskosti i empatijom. Bolna iskustva izolacije teško oboljelih i umirućih sve su nas teško pogodila. Zahvalimo Bogu što je puno bližnjih, njegovatelja, liječnika i prijatelja, ali i ljudi u crkvenim zvanjima, svećenika, đakona, pastoralnih i župnih referenata i referentica, posebno puno vjernika volontera brinulo o ljudima u potrebi. Bogatstvo ideja koje sam vidio, čuo i doživio u međusobnoj potpori dalo mi je, bez obzira na svu patnju zbog te situacije, utjehu i novu nadu. Crkva je kroz predane ljude koji su pomagali na licu mjesta bila bliska ljudima.

Drage sestre i braćo! S obzirom na sve to što vrijeme korone traži od nas, ***puno vjernika pita se teška srca: Zbog čega se sve to moralo tako dogoditi?*** Je li Bog zaboravio svoje Stvaranje, je li Bog zaboravio svoja stvorenja, je li Bog nas ljude zaboravio?

Drage sestre i braćo u vjeri! Nije jednostavno odgovoriti na ovo pitanje koje nas jako tišti. No, korisno je uzeti u ruke Sveto pismo. U Bibliji se gotovo posvuda iznose iskustva koja ljudi imaju sa svojim Bogom. U tim životnim pričama prisutni su ne samo sreća i zdravlje, nego i nesreća i zlo. Rat i sukobi, očaj i nemoć; da, progovara se o bolnom iskustvu čovjeka koji se udaljio od Boga. No, priče iz Biblije s druge strane svjedoče i o tome da u svemu tome ljudi nisu odustali od svoje povezanosti s Bogom.

I iskustva koja je Isus imao s Božjom blizinom i udaljenosti Boga nas potresaju. Isus Nazarećanin, utjelovljenje dobra i pravde, svom silinom iskusio je u svojoj patnji i na križu trenutke iščeznuća Boga. Njegova patnja zasigurno nije bila kazna. Njegov uzvik tijekom raspeća nije bio uzvik u prazno. **Upitao je BOGA:** „Zašto si **ME** ostavio?“ U najvećoj patnji Isus ne odustaje od svoje veze s Bogom. – Znamo kako je to završilo: pobjedom nad smrću, uskrsnućem, novim životom....

Drage sestre i braćo! Pogledajmo Isusa Nazarećanina, ljude u Bibliji koji u svojim patnjama nisu izgubili Boga.

Bez obzira na to što ne možemo shvatiti zbog čega se ono što trenutačno proživljavamo tako moralo dogoditi i zašto se događa, ostanimo povezani s Bogom.

Ne odričimo se povezanosti s Bogom! Uputimo Bogu svoja bolna iskustva, pa možda i iskustva prožeta prigovorima. ***Molitva će nas ponijeti!***

Čitajući posebno psalme, odnosno molitve iz Starog Zavjeta, iskusit ćemo kako duboko pobožni ljudi zahvaljuju Bogu, kako ga hvale, mole, ali i kako ga optužuju zbog udaljenosti koju oni osjećaju. ***Psalmi su škola molitve u bezdanoj patnji.*** Živučí odnos s Bogom nećemo napustiti te ćemo ga, poput biblijskih ljudi, održavati na životu ako Boga ne zaboravimo, odnosno, ako Boga dozivamo; drugim riječima, ako molimo.

Postoji još i druga dimenzija, tj. način da ne izgubimo Boga. Od živog odnosa s Bogom nećemo odustati ako dopustimo da drugi osjete našu blizinu i iskuse da nisu ostavljeni samima. Tamo gdje bližnji kroz mene i brižno djelovanje Boga osjete iscjeljujuću blizinu, tamo je Bog prisutan. Tako kroz svoje djelovanje, kroz ljubav prema bližnjemu koju dokazujemo u svakodnevnom životu, postajemo Božji svjedoci.

Odakle nam snaga voljeti svoje bližnje i nesebično im pomagati? Snaga za ljubav raste iz djelotvornog odnosa s Bogom kroz molitvu. No, ljubav se posebno crpi i iz ***slavlja Euharistije!***

Drage sestre i braćo, naša Crkva prolazi kroz dosad neviđeno teško razdoblje. Time su posebno pogođena naša crkvena okupljanja i susreti. U prvom redu nedjeljno slavlje Euharistije koje se slavi s ograničenim brojem vjernika i u vrlo teškim uvjetima. Raduje me što ste vi, drage sestre i braćo, došli danas na slavlje nedjeljne službe Božje. Time svjedočite svoju vjeru, vjeru naše Crkve. Slavlje Euharistije nije bilo kakvo okupljanje. To je druga vrsta službe Božje i razlikuje se od ostalih, bez obzira koliko i one bile važne. Navest ću ovdje samo slavlje Božje riječi s primanjem Svete Pričesti – U Euharistiji, Svetoj misi, slavimo smrt i uskrsnuće Isusa Krista. Riječ je

o svetom okupljanju koje je potaknuo Bog: liturgijsko slavlje protkano svetim znakovima. Kroz nju ljubav Božja prema nama postaje simbolično sveprisutna i djelotvorna. Ona je u posebnoj mjeri sakramentalna proslava predane ljubavi Isusa Nazarećanina prema nama. Slaveći Euharistiju, vi, svi mi ovdje, kao vjernici ovdje i danas, uključujemo se u živog, djelujućeg Krista.

Stoga, drage sestre i braćo, veselim se danas i zahvalan sam što mi kao Božji narod slavimo sjećanje na Isusa. Iz njegovog duha crpimo snagu da u odnosu na *sve potrebite u ova teška vremena* djelujemo u smislu i u duhu Isusa.

Zašto u svojoj poslanici upućenoj vama danas progovaram upravo o tome?

Drage sestre i braćo, zabrinut sam zbog toga što bi se u našoj Crkvi, u ovo doba pandemije, duboka tajna Euharistije mogla banalizirati ili u potpunosti izgubiti. Tko ne poštuje Euharistiju, gubi životni kontakt s njom. Pazimo dakle na to da ne rasipamo euharistijski izvor naše vjere i naše Crkve, našeg cjelokupnog crkvenog i osobnog djelovanja, posebno u ova teška vremena.

Kada bismo izgubili Euharistiju, Crkva bi izgubila *najvažniji izvor naše snage da ljubimo*.¹ U slavlju Euharistije duh Isusa Krista živi, naime, među nama. Sveprisutan Krist potiče nas da u njegovom duhu

¹ U svečano objavljenj Konstituciji o Svetoj Liturgiji Drugi vatikanski sabor poučava sljedeće: Liturgija, Euharistija je **izvor, sredina, središte, a ujedno i cilj svog crkvenog djelovanja**. (usp. Sacrosanctum concilium čl. 10, Lumen Gentium čl. 11)

volimo bližnjeg poput sebe samih i da ga danas volimo onako kao što je Isus volio nas.

Budite svi blagoslovljeni!

Rottenburg, na Uzvišenje Sv. Križa, 14. rujna 2020.

Vaš biskup Gebhard Fürst

PC/CoV19BB: Wörter: 1.096; Z.o.L 6.351; z.m.L 7.439